

1934. „O, laive tied!!” Wat een drukte ineens. Wat is hier wel aan de hand? Er moet vast wel iets officieels op komst zijn. Waarom anders zoveel mensen in hun zondagse pak, waarom die vaandels, waarom het muziekkorps in vol ornaat, waarom die sterke geuniformeerde macht in het dorp? Wacht, we vragen het veldwachter Willem Rutgers. Hij staat daar precies in het midden voor het postkantoor. Rutgers had 't vaak aan de stok met de Onstwedder boeren en dat zal dan ook wel verklaren, waarom ze zo'n „eerbiedige” afstand bewaren. . . .

Wij banen ons met onze knorrende viervoeter een weg langs de boerderij van Jo Huitzing (rechts), die ook al een reusachtige feestvlag heeft uitgestoken. Op onze vraag, wat er loos is, helpt Rutgers ons ras uit de droom. „Man luu, wait'n ie dat nich? 't Is groot feest vandoage. Keunegin Willeminoa komp t'r aan! 't Duurt wat laank, want ze hebb'n de ereboog'n in de Hoavenstroat veuls te klein moakt. En ie mout mit joen swien moak'n dat je weggomm', anders krieg ie wizze moeilijkheid'n mit Jongbloed” (links vooraan met sabel aan het stuur). Rutgers heeft gelijk. Voor ons is deze stampvolle Brink niet de juiste plaats. We kunnen veel beter zorgen, dat we zo snel mogelijk in de Dorpsstraat komen.

30

31